

«Θέατρον Βαριετέ»

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπαίχθη διὰ δευτέραν φοράν ἐπίτεος ἡ «Σαπρῶ» τοῦ κ. Καλαποθάκη, τὴν ὁποίαν μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ τέχνην ὑποδύεται ἡ κ. Βερώνη, ἡ μόνη διδάσκουσα αὐτὴν.

— Παρ' ἑλὴν τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἔργου, τὴν ἑλλεψιν πλοκῆς, δράσεως καὶ ποιήσεως ἔτι, κατορθώνει ἡ κ. Βερώνη, εἰς τοὺς ξηρούς ἀφηγηματικούς του μονολόγους καὶ διαλόγους, νὰ δίδῃ πολλὴν ζωὴν καὶ νεύρα, ὥστε, οὐ μόνον νὰ τὸ συγκρατῇ εἰς τὴν σκηνήν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ ἀνυψώσῃ ἰδίᾳ εἰς τὴν γ'. προξίν, ὅπου μονολογεῖ καθ' ἑλὴν τὴν διαρκεῖαν αὐτῆς, παθαίνεται φοβερά, ἀγωνιᾷ καὶ ὑποφέρει σφόδρα, ἀλλὰ δὲν ὀπισθοχωρεῖ πρὸς τῆς Σαπρῶς, ἀλλ' οὔτε ἑλαττοῦται ἢ ὀρεξτε, ἡ δύναμις καὶ ἡ τέχνη τῆς ὑποκρισεως νικᾷ ὑπομένουσα καὶ ἐπιμένουσα καὶ διὰ τοῦτο χειροκροτεῖται ἐνθουσιῶδῶς καὶ παταγωδέστατα καλουμένη ἐπανηλειμμένως εἰς τὴν σκηνήν.

— Τὸν Φάονα, ὑπεδύθη ὁ Γεννάδης μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Ἡ μορφή του ἦτο ἔξοχος, συμπαθὴς, θέλγουσα καὶ γλυκεία. Ἐτι δὲ ἡ καλαισθητικὴ του δύναμις ἀξιοθαύμαστος. Ἐάν οἶαν μείριμαν, φροντίδα καὶ ἐπιμελίαν καταβάλλῃ διὰ τὴν ἐκάστην περιβολὴν καὶ διασκευὴν τοῦ προσώπου του, τὴν αὐτὴν ἐδείκνυε καὶ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν βόλων, ὅς ὑποδύεται καθ' ἑκάστην, θὰ ἦτο πάντοτε τέλειος.

— Τὴν Ἑλλήν ὑπεδύθη ἡ Σμαράγδα Βερώνη μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας· ἡ ὑποκριτικὴ τῆς δύναμις καὶ τέχνη ἀρετὰ καλὴ· ἂν ὅμως εἶδεν ὀλίγον περισσότεραν ζωὴν, θὰ ἦτο πολὺ καλλιτέρα, διότι προκείται περὶ νεάνιδος τοσοῦτον ἐρώσεως ὥστε νὰ γίνεται ἐπιλήσιμων τῆς ξενίας, ἣν τῇ παρέχει ἡ ποιήτρια «Σαπρῶ».

— Τὴν Μυστιν, τρυφὸν τῆς Σαπρῶς, ὑπεδύθη ἡ Ἀλεξίου ἀρετὰ καλὰ· τὸν τόνον τῆς φωνῆς τῆς πρέπει νὰ κανονίσῃ ὀλίγον.

ἔτι δὲ ὅταν εὐρίσκαται εἰς τὴν σκηνήν θὰ τὴν παρακαλέσωμεν, νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἔργου καὶ ὄχι νὰ ὀμνῇ καὶ νὰ γελᾷ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Νικίας, πρέσβυς Λέσθιος, ἀναχωρεῖ μετὰ τῶν λοιπῶν πρέσβευων ἀηλησιμένως, διότι βλέπει ὅτι δὲν πείθεται ἡ Σαπρῶ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν Πατρίδα τῆς, ἡ Ἀλεξίου συνωμολεῖ μετὰ τοῦ Λοράνδου καὶ ἐγέλα (πρᾶξις α'.)

— Ὁ ἠθοποιὸς ὀφείλει εὐρισκόμενος ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ λησμονήσασθαι καὶ νὰ ἐνστερνίζηται οὐ μόνον τὸ μέρος, ὅπερ ὑποδύεται, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅλον ἔργον παρακολουθῶν καὶ συμμετέχων ἀληθῶς εἰς τὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ.

— Τὸν Νικίαν, πρέσβυν Λέσθιον, ὑπεδύθη ὁ Ἐπιτραπάκης μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

— Τὸν Φιλώταν ὑπεδύθη ὁ Λοράνδος πολὺ καλὰ· ἡ ἀπαγγελία του ἀρετὰ καλὴ· ἡ στάσις του μόνον δὲν ἦτο καλὴ· καλὸν εἶνε νὰ φροντίσῃ νὰ τὴν διορθώσῃ.

— Τὸν Ἀλκαῖον ὑπεδύθη ὁ Πεζόδρομος μετὰ πάλλης ἐπιμελείας· ἡ ὑπόκρισις του καλὴ.

— Εἰς τὸ τέλος ἐπαίχθη ἡ μονόπρακτος κωμωδία ὁ «Κουφώνας» μὲ Πυθαγόραν τὸν ἀμίμητον Ν. Ζάννον, ὁ ὁποῖος ἐνεφανίζετο διὰ τελευταίαν φοράν, καθότι τὴν ἐπομένην προσήλθεν εἰς τὸ Ἑθνικὸν θέατρον, ὅπου εἶχε κληθῆ.